

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1455/05
16.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Mirjane Grubić, Jasminke Stanojević, Branislave Apostolović i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik VV, advokat, radi iseljenja, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 9495/04 od 22.12.2004. godine, u sednici održanoj 16.06.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 9495/04 od 22.12.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P. 9847/03 od 02.06.2004. godine, stavom prvim izreke, odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se obaveže tuženi da joj preda u državinu, ispražnjen od svih lica i stvari, trosoban konforan stan br.1, koji se nalazi u Ul. ___ br. ___ u ___. Stavom drugim izreke obavezana je tužilja da tuženom naknadi troškove parničnog postupka od 19.800,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.9495/04 od 22.12.2004. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu čl.386. ZPP ("Sl. list SFRJ" br.4/77, 36/77... i "Sl. list SRJ" br.27/92, 31/93, sa kasnijim izmenama i dopunama), koji se primenjuje na osnovu odredbe čl.491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" br.125/2004) i našao da je neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. stav 2. tač.11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitnih povreda odredaba parničnog postupka, na koje se ukazuje u reviziji.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je vlasnik ___ stana br. ___, na ___ spratu ulične zgrade desno u Ul. ___ br. ___ u ___. Pravo svojine na ovom stanu stekla je ugovorom o kupoprodaji od 12.02.1990. godine, u kome je konstatovano da je stan neuseljiv. Stambenom dozvolom br.918 od 22.02.1950. godine Izvršni odbor NO prvog reona Grada Beograda odobrio je ocu tuženog useljenje u sporni stan sa članovima porodice: suprugom, sinom GG, ocem i majkom. Dana 08.01.1966. godine tuženikov otac je sa tadašnjim vlasnikom stana DD zaključio ugovor o korišćenju stana na neodređeno vreme, u svojstvu nosioca stanarskog prava, a u ovoj ugovor su upisani, kao članovi njegovog porodičnog domaćinstva supruga, majka i sinovi, uključujući i tuženog, koji je rođen 1956. godine. Pravnosnažnim presudama P. 7192/73 od 15.06.1976. godine i P. 4569/02 od 14.04.2003. godine, odbijeni su tužbeni zahtevi pravnog prethodnika tužilje i tužilje za iseljenje oca tuženog iz stana. Tuženikov otac je preminuo 01.12.2002. godine, a stan koji je predmet spora tuženi je nastavio da koristi.

Na utvrđeno činjenično stanje pravilno je primenjeno materijalno pravo i to odredbe čl.34. u vezi čl.40. Zakona o stanovanju.

Citiranim zakonskim odredbama regulisano je da u slučaju smrti zakupca ili njegovog iseljenja iz stana, zakupac na tom stanu postaje član porodičnog domaćinstva koji je nastavio da koristi stan, po sledećem redosledu: bračni drug, dete rođeno u braku, van braka, usvojeno i pastorče, a nosilac stanarskog prava, odnosno zakupac stana na neodređeno vreme koji to pravo ima na stanu u svojini građana od dana stupanja na snagu ovog zakona (01.08.1992.godine) nastavlja sa korišćenjem tog stana u skladu sa odredbama čl.30.-39. ovog zakona, s tim što vlasnik stana ima prava i obaveze nosioca prava raspolaganja, u skladu sa odredbama zakona.

U konkretnom slučaju, radi se o stanu u svojini građana, na kome je stanarsko pravo ustanovljeno pre 29.07.1973. godine, kada je stupio na snagu Zakon o stambenim odnosima ("Sl. glasnik SRS" br.29/73). Danom stupanja na snagu ovog zakona na stanu u svojini građana više se nije moglo steći stanarsko pravo, ali, u smislu čl.96. ovog zakona postojeći ugovori o korišćenju stana zaključeni do dana stupanja na snagu ovog zakona, ostaju na snazi. Donošenjem Zakona o stanovanju, položaj nosilaca stanarskog prava, odnosno zakupaca na neodređeno vreme na stanu u svojini građana, koji su to pravo stekli do dana stupanja na snagu ovog zakona, ostao je neizmenjen, tako da nosilac stanarskog prava odnosno zakupac na neodređeno vreme na stanu u svojini

građana ima ista prava i obaveze kao i nosilac stanarskog prava, odnosno zakupac na neodređeno vreme na stanu u društvenoj svojini, izuzev prava na otkup tog stana.

S obzirom da tuženi - sin prethodnog nosioca stanarskog prava, koji je nastavio da koristi stan, jer ni na koji drugi način nije rešio svoju stambenu potrebu, ima pravo zakupa na spornom stanu, neosnovan je tužbeni zahtev kojim je traženo njegovo iseljenje.

Kod okolnosti da je tuženi po samom zakonu smrću oca stekao pravo zakupa na stanu br. __ u Ul. ___ br. __ u Beogradu, bez uticaja je na drugačiju odluku navod u reviziji da je, u ovoj pravnoj stvari, trebalo primeniti odredbe čl.3. i čl.37. Zakona o osnovama svojinsko-pravnih odnosa. Tačno je da u sadržinu prava svojine spada i pravo vlasnika da stvar drži i da tužbom zahteva od držaoca povraćaj svoje stvari. Međutim, sporni pravni odnos između stranaka mora se raspraviti u smislu odredaba Zakona o stanovanju, koji je važio u momentu smrti oca tuženog, zbog toga što je na stanu, vlasništvo tužilje, konstituisano stanarsko pravo u korist tuženikovog oca, odnosno pravo zakupa na neodređeno vreme tuženog, posle njegove smrti.

Na osnovu čl.393. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

vg